

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zast. advokátem JUDr. Pavlem Čížkovským, se sídlem AK Václavské náměstí 18, Praha 1, za účasti: 1) České dráhy a. s., se sídlem nabř. Ludvíka Svobody 1222, 110 00, Praha, 2) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hl. města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, 111 21, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 – 101, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 – 107, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 5. 2009, č. j. 8 Ca 55/2007 – 120,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení. o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2006. č. j. S-MHMP 193426/2006/OST/Pt.; tímto bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ONV, Odbor výstavby, v Praze 10, č. j. Výst-6447-330-A-10-1961 ze dne 16. 10. 1961, kterým dle ustanovení § 18 a násl. zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu a ustanovení § 43 a násl. vyhlášky č. 144/1959 Ú.l., kterou se provádí zákon o stavebním řádu, byly vyvlastněny manželům B. a B. T. pozemky za účelem realizace stavby železniční spojovací trati.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že městský soud opominul, že ustanovení § 51 správního řádu určuje, co je třeba považovat za oznámení rozhodnutí. Podle odstavce 1 tohoto

ustanovení se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Dle stěžovatelky dikce zákona vylučuje jakýkoliv jiný výklad, např. že by se účastník o rozhodnutí nahodile dozvěděl, ale i případ, kdy se o rozhodnutí dozvěděl přímo od orgánu státní správy jeho vyhlášením. Je proto evidentní, že závěr, o který opírá městský soud své rozhodnutí, tedy, že obsah napadeného rozhodnutí byl stěžovatelce oznámen z obsahu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, neodpovídá znění ustanovení § 51 správního řádu. S ohledem na to, že odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje vysvětlení, z jakého důvodu městský soud neaplikoval ustanovení § 51 správního řádu, lze stěžovatelkou jen stěžovat proti tomuto právnímu názoru brojít. Stěžovatelka proto uzavírá, že za situace, kdy správní orgán přes výzvu stěžovatelky nedoručil napadené rozhodnutí předepsaným způsobem, tedy do vlastních rukou, nelze mít rozhodnutí za oznámené do dnešního dne, to ovšem není důvod, pro který by bylo možno považovat odvolání za opožděně podané. Odvolání bylo podáno po vydání rozhodnutí, před jeho oznámením postupem dle ustanovení § 51 správního řádu, lhůta k podání odvolání uvedená v ustanovení § 54 odst. 2 správního řádu proto ani nezačala běžet. Opačný závěr městského soudu se odchyluje od platného znění zákona.

Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje rozsudek městského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru bylo rozhodnutí stavebního úřadu oznámeno stěžovatelce nejpozději rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10. Je však zřejmé, že za den oznámení rozhodnutí o vyvlastnění stěžovatelce by měl být považován již okamžik, kdy tato vstoupila do postavení právního nástupce svých rodičů. Stěžovatelka striktně trvá na ustanovení § 51 správního řádu, který nepřipouští jinou formu oznámení než jeho doručení. Pokud však stěžovatelka sama podala odvolání, v podstatě připustila, že jí bylo rozhodnutí o vyvlastnění oznámeno.

Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti.

Okresní národní výbor, Odbor výstavby rozhodnutím ze dne 16. 10. 1961, č. j. Výst-6447-330-A-10-1961 vyvlastnil pozemky rodičů stěžovatelky za účelem realizace stavby železniční spojovací trati. Ze spisového materiálu vyplývá, že adresátům rozhodnutí B. a B. T. bylo doručováno rozhodnutí ze dne 16. 10. 1961 ve společné obálce, doručení je potvrzeno pouze u výše jmenovaného, který doručenkou podepsal; v případě paní B. T. tudíž není doručení prokázáno.

Stěžovatelka podala dne 27. 4. 2006 odvolání proti výše označenému rozhodnutí, v němž uvádí, že účastníci řízení, jejíž právní nástupkyní se stěžovatelka stala, nebylo rozhodnutí doručeno, tudíž nemohla začít ani běžet lhůta pro odvolání. Žalovaný správní orgán rozhodnutím

ze dne 8. 12. 2006, č. j. S-MHMP 193426/2006/OST/Pt odvolání postupem podle ust. § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítl pro opožděnost. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné žalovaný uvádí, že: „...v případě paní B. T. nebylo převzetí rozhodnutí prokázáno; tuto skutečnost konstatoval i Obvodní soud pro Prahu 1 v odůvodnění svého rozsudku č. j. 24 C 41/2003 - 108 ze dne 18. 6. 2004, kde zároveň konstatoval, že předmětné rozhodnutí o vyvlastnění tak nenabýlo právní moci... (...) ... vzhledem k postavení paní K. M., jakožto právního nástupce paní B. T., u níž nebylo prokázáno převzetí napadeného rozhodnutí, lze považovat její odvolání za přípustné.“ Poté zkoumal odvolací orgán včasnost tohoto odvolání, jehož přípustnost konstatoval. V této otázce pak odvolací orgán také odůvodňuje, proč podané odvolání nepovažuje za včasné; konstatuje přitom, že podle právního předpisu, dle kterého bylo ve vyvlastňovacím řízení postupováno, tj. vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení, bylo možno podat odvolání proti rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání dne 27. 4. 2006. Ze spisu bylo zjištěno, že právnímu zástupci stěžovatelky byl dne 26. 7. 2004 doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, z něhož lze seznat, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 10. 1961 nenabýlo právní moci, a to právě z důvodu, že nebylo prokázáno doručení u výše jmenované. Nejpozději tohoto dne tudíž stěžovatelka věděla, že jí, jakožto právní nástupkyni účastníků řízení svědčí právo k uplatnění řádného opravného prostředku, a to konkrétně po paní B.T..

Bylo-li předmětem odvolacího řízení správního orgánu zamítnutí odvolání pro nepřipustnost resp. opožděnost, může se žalobce účinně dovolávat zkrácení svých práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. pouze v tom rozsahu, v jakém žalovaný rozhodl, tedy tvrdit, že odvolání bylo podáno přípustně, resp. včas. Jen v tomto rozsahu je soud oprávněn rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Námitky směřující do věci samé účinně uplatnit nemůže, neboť se nemůže dovolávat a tvrdit zkrácení práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. skutečnostmi, o nichž žalovaný správní orgán vůbec nerozhodoval.

Spornou právní otázkou v projednávané věci, tedy procesním postavením tzv. opomenutých účastníků správního řízení, se Nejvyšší správní soud v minulosti ve své judikatuře již několikrát zabýval, přitom dospěl k rozdílným výkladům. Podle prvního z nich je důsledkem neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení to, že vydané rozhodnutí nenabývá právní moci. Opomenutý účastník proto může podat odvolání kdykoliv až do okamžiku, kdy mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno a následně mu uplynula odvolací lhůta (např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003 - 77, rozsudek ze dne 30. 4. 2004, č. j. 3 As 58/2003 - 51, nebo rozsudek ze dne 20. 10. 2004, č. j. 3 As 14/2004 - 40). Druhý názor (vyslovený i v nyní přezkoumávaném případě) dovozoval, že opomenutý účastník mohl proti neoznámenému rozhodnutí podat odvolání, avšak jen ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o existenci rozhodnutí a řízení dozvěděl (např. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2005, č. j. 3 As 35/2004 - 52, rozsudek ze dne 9. 1. 2006, č. j. 2 As 20/2005 - 52, rozsudek ze dne 24. 8. 2006, č. j. 4 As 36/2005 - 67 nebo rozsudek ze dne 16. 3. 2007, č. j. 4 As 6/2006 - 73). V rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2004, č. j. 5 As 47/2003 - 72 zdejší soud konstatoval, že v případě, že osobě, která byla účastníkem řízení (resp. takovou skutečnost tvrdí), nebylo rozhodnutí náležitým způsobem oznámeno, je třeba mít za to, že může podat odvolání, a to až do vydání rozhodnutí o odvolání, které podal jiný účastník řízení, jemuž správní orgán oznámil rozhodnutí náležitým způsobem. Pokud se tak nestalo a rozhodnutí po uplynutí odvolací lhůty se stalo pravomocným, odvolání již není přípustné. Ten, kdo zůstal opomenut jako účastník řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, se může domáhat nápravy v rámci obnovy řízení.

Jakkoli spornou otázkou, tj. postup při neoznámení rozhodnutí účastníkovi správního řízení, zákon č. 500/2004, správní řád, již výslovně řeší v ust. § 84, protože existoval skutečný a vážný rozpor v dřívějším rozhodování Nejvyššího správního soudu v případě řízení, v nichž

se postupuje podle správního řádu z r. 1967, který bylo nutno odstranit sjednocujícím výkladem, rozhodl o věci rozšířený senát, jehož úkolem je rozcházející se judikaturu sjednotit (§ 17 s. ř. s.).

Rozšířený senát se otázkou, zda tzv. opravný prostředek podaný účastníkem správního řízení, který se dozví o „pravomocném“ správním rozhodnutí, které zasahuje do jeho právní sféry, ale nebylo mu doručeno, má být považován za odvolání dle § 54 odst. 3 správního řádu nebo za návrh na obnovu řízení dle § 63 odst. 3 správního řádu (č. 71/1967 Sb.), respektive, kdy začínají běžet lhůty pro podání těchto opravných prostředků vůči opomenutému účastníku, zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118. Rozšířený senát přitom posuzoval věc obdobnou, tedy to, zda v případech, kdy nebylo účastníkovi řízení rozhodnutí vůbec doručeno, je vůbec možné, aby rozhodnutí nabylo právní moci ve smyslu § 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967 (nyní § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.).

Otázka nabytí právní moci, jak již předeslal ve výše uvedeném usnesení rozšířený senát, není pouze sensu stricto otázka právní, ale je také otázkou skutkových zjištění, *questio facti*. Nelze totiž abstrahovat od toho, že je tu široká škála různých skutkových příběhů, které život přináší - od případů, kdy opomenutý účastník nebyl znám vůbec nikomu, ba ani on sám nevěděl, že se nějaké řízení vede a že nějaké rozhodnutí bylo vydáno, až k případům, kdy účastník řízení na něm bral plnohodnotnou účast nebo jej dokonce sám inicioval, výsledné rozhodnutí získal z jiného zdroje (a případně proti němu také právními cestami brojil a snažil se jej zvrátit), ale - v důsledku chyby nebo nepozornosti - se mu výsledné rozhodnutí nedostalo do rukou cestou, kterou zákon předpokládá, tedy řádným oznámením (doručením).

Rozšířený senát mimo jiné ve svém rozhodnutí konstatoval, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady:

„Prvým předpokladem je splnění, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlážením do spisu v jiné procesní roli atp.). Druhým předpokladem je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.“

V odůvodnění rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud konstatoval, že „...za těchto (přísně posouzených) předpokladů bude nedostatek samotného formálního doručení zhojitelnou procesní vadou (neboť doručení je v takovém případě skutečně jen otázkou dodržení formy bez věcného reflexu), zpravidla nepřekážející tomu, aby rozhodnutí neztratilo vlastnost, nazývanou právní mocí. Takovou procesní vadu zhojí správní orgán tím, že stejnopis rozhodnutí účastníkovi vydá (bez právních účinků doručení, které by znamenaly počátek běhu lhůt pro podání opravných prostředků).

Nejsou-li ale splněny výše uvedené předpoklady, dle názoru rozšířeného senátu nepostačí, že opomenutý účastník o faktu existence rozhodnutí věděl (ale s jeho obsahem se včas seznámil nemohl), nebo dokonce jen to, že vědět měl a mohl. Samozřejmě nepostačí ani pouhá povědomost o tom, že řízení probíhalo. To musí platit zcela bez výjimky především tam, kde na obsah rozhodnutí nelze usoudit jen z pouhé informace o faktu, že řízení proběhlo nebo že rozhodnutí bylo vydáno (územní rozhodnutí, stavební povolení, různé koncese atp., tedy tam, kde lze oprávněně předpokládat připojení podmínek, různou intenzitou zásahu do práv, obecně tedy složitější úpravu právních a skutkových poměrů).

Po shrnutí těchto úvah a předpokladů rozšířený senát tedy připouští, že v popsáných případech rozhodnutí nabude právní moci i za existence opomenutého účastníka řízení, se všemi důsledky, plynoucími ze ztráty lhůt pro opravné prostředky řádné i mimořádné, a také lhůt žalobních. Tyto skutečnosti musí ovšem v první řadě zjistit, posoudit a řádně zdůvodnit správní orgán; nejde tu ale o rozhodování ve volné úvaze. Dospěje-li k závěru, že naznačené předpoklady k „setrvání“ právní moci splněny nebyly a rozhodnutí v právní moci pro opomenutí účastníka nenabylo (fikce oznámení nenastala), nezbývá, než řádně doručit vydané rozhodnutí účastníkovi, kterému tím počne běžet lhůta pro odvolání.

Prokáže-li se, že účastník získal řádnou vědomost o obsahu rozhodnutí (třebas i po měsících či letech od jeho vydání), teprve okamžikem získání této vědomosti se vytváří fikce, že tímto okamžikem mu bylo rozhodnutí oznámeno a že tedy teprve od tohoto okamžiku proti němu mohl podat odvolání (v případě rozhodnutí I. stupně, které správní orgán má za pravomocné) popřípadě teprve tímto okamžikem se počínají odvíjet lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení (u rozhodnutí, které bylo k návrhu někoho jiného vydáno orgánem odvolacím).

Není tedy vyloučeno, že i rozhodnutí, které správní orgán i ostatní účastníci řízení mají za pravomocné, může být účinně napadeno opomenutým účastníkem řízení bez ohledu na dobu, která uběhla ode dne, vyznačeného jako den právní moci.

Účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) tedy nemohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovést ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.

V projednávané věci stěžovatelka, jakožto právní nástupce zemřelých účastníků vyvlastňovacího řízení, staví svoji argumentaci na faktu, že nebylo řádně doručeno matce stěžovatelky, paní B. T., resp. nebylo formálně vykázáno doručení písemnosti v jejím případě, když obě písemnosti byly doručovány v jedné obálce a doklad o doručení podepsal pouze otec stěžovatelky. Ze spisu vyplynulo, že matka navrhovatelky zemřela v roce X, otec navrhovatelky zemřel v roce X; ze správního spisu, kde se nachází koncept rozhodnutí, v jehož záhlaví jsou uvedeni oba manželé je přitom zřejmé, že rozhodnutí byla a nutně musela být z titulu spoluvlastnictví účastníků k nemovitostem shodného obsahu. Ve spise se rovněž nachází ověřená kopie konceptu rozhodnutí ze dne 16. 10. 1961, přitom dle ověřovací doložky je zřejmé, že

ověření bylo provedeno dne 4. 9. 2003. Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 5. 2002, č. j. PÚ 5623/92, kterým bylo rozhodnuto ve věci jejího restitučního nároku; stěžovatelka uplatnila nárok na zemědělské pozemky, které byly vyvlastněny jejím rodičům, aniž by jim za ně byla poskytnuta náhrada; bylo dle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., rozhodnuto, že stěžovatelka je jako oprávněná osoba dle § 4 odst. 2 písm. c) zákona vlastníkem v rozhodnutí vymezených pozemků, rovněž bylo specifikováno, které pozemky v jejím vlastnictví nejsou.

V odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 6. 2004, č. j. 24 C 41/2003 - 108 je výslovně uvedeno, že *pozemkový úřad vycházel při rozhodování ze zjištění, že původními spoluvlastníky pozemků, stav. parc. č. 2401 s domem č. p. 2047 a zahrady parc. č. 2402 v katastrálním území Záběhlvice byli rodiče žalobkyně B. T. (zemřel X) a B. T. (zemřela X) na základě tržbové smlouvy z 16. 7. 1946, kterým byly nemovitosti vyvlastněny na základě rozhodnutí rady ONV v Praze 10 ze dne 16. 10. 1961, č. j. Vjst. 6447-330-A-10-1961 ve prospěch ČSD – Železniční stavební správy Praha 1 za účelem realizace stavby železniční spojovací trati Radotín-Vršovice za náhradu spočívající v rodinném půldomku z investiční výstavby ČSD v Praze 4, Na lánech č. p. 589 včetně parc. č. 1833/9 a 1833/8 v katastrálním území Michle, obec Praha. Náhradní nemovitost byla rodičům žalobkyně předána 27. 9. 1961 nebyla však převedena do jejich vlastnictví a následně byla k 1. 3. 1972 převedena na ONV v Praze 4.* Je tedy zjevné, že obsah vyvlastňovacího rozhodnutí byl stěžovatelce znám již z rozhodnutí pozemkového úřadu, které převzala dne 4. 6. 2002 a proti němuž brojila žalobou (ze dne 3. 3. 2003) dle § 244 a násl. o. s. ř. V uvedeném rozsudku se dále uvádí, na str. 6, resp. 7, že doručení ve vztahu k paní B.T. nebylo z vyvlastňovacího spisu prokázáno; za této situace soud dospěl k závěru, že rozhodnutí ONV v Praze 10 ze dne 16. 10. 1961 nenabývalo právní moci a že byl dán restituční důvod dle § 6 odst. 1 písm. p) zákona č. 229/1991 Sb, tj. převzetí nemovitosti bez právního důvodu, nikoli restituční důvod dle § 6 odst. 1 písm. n) cit. zákona.

Stěžovatelka vychází ve své argumentaci stran absence právní moci rozhodnutí, z čehož dovozuje zachování odvolací lhůty, z uvedeného konstatování soudu, které však bylo relevantní pro určení právního důvodu pro vydání nemovitosti. Pouze z této skutečnosti však nelze dovozovat bez dalšího relevantní právní důsledek in concreto.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému závěru rozšířeného senátu, konstatuje, že stěžovatelka měla k dispozici takovou informaci o identifikaci a obsahu správního rozhodnutí, že bezpečně věděla o tom, do kterých práv a povinností a v jakém rozsahu toto rozhodnutí zasahuje; přitom tuto informaci měla k dispozici, jak vyplynulo z odůvodnění výše citovaného rozsudku již na základě rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 29. 5. 2002, č. j. PÚ 5623/92, proti němuž brojila žalobou, nejpozději však ji mohla seznat z rozsudku soudu.

Nejvyšší správní soud se narozdíl od žalovaného a potažmo krajského soudu nedomnívá, že by bylo lze ve veřejném právu užít analogie tam, kde ji zákon výslovně nepřipouští; nesdílí tedy závěr o možném analogickém užití ust § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Uvedené ustanovení pamatovalo na případy, kdy účastníkovi řízení bylo řádně doručeno rozhodnutí; avšak tento byl nesprávně poučen o opravných prostředcích. Případ, kdy nebylo rozhodnutí oznámeno, resp. doručeno vůbec, starý správní řád neřešil, přitom však na analogický postup, resp. přiměřené použití výše uvedeného ustanovení neodkazoval.

V projednávané věci je senát nyní rozhodující vázán výše uvedeným právním názorem rozšířeného senátu, přitom v jeho světle rozhodnutí žalovaného a potažmo rozsudek krajského soudu zcela stojí. Počátek běhu subjektivní lhůty je vázán na dvě skutečnosti, které musejí být splněny současně, a sice, že se osoba dozvěděla jak o vydání rozhodnutí, tak současně o řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, tedy o tom, jakým způsobem správní orgán rozhodl.

V projednávané věci není pochyb o tom, že stěžovatelka byla s obsahem rozhodnutí správního orgánu srozuměna prokazatelně dříve, než 27. 4. 2006, kdy podala odvolání. Žalovaný proto nepochybil, zamítl-li odvolání pro opožděnost.

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek Městského soudu v Praze v rozporu se zákonem, proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst.1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující běžnou správní činnost nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu